

Venus Vulgivaga¹³

SZILÁGYI GÉZA

I.

Mindenkié és senkié sem! –
Vala, mióta embert vágy gyötör,
Van és pompázva uralkodik,
És léssen örökké...
Roppant, meztelen tagjaival
Széjjelterül buján az egész
Földnek kerekén...
Vörös haja sepri mind e világot.
Lakik ragyogó palotákban,
S nyomorult kalibákban,
Az illatos mezőkön
S a város bűzhödött utcáiban...
Övé a hajnal, a dél, az est,
A nappal, az éj:
Mert minden idő
A párosodás szentelt ideje.
A bajusztalan ifjú,
A vészedzette férfi,
És kései vágy tüzében az agg:
Hideg szüzekről,
A tisztesség fakó köpenyébe
Beburkolódzott asszonyoktól
Hozzá menekülnek,
Hozzá simulnak,
Szomjazva, lihegve,
A megváltást keresve –

¹³ Azaz: „mindenki Vénusza”, „a tömeg Vénusa”, vagyis az érzéki szerelem, a kéjvágy istennője a rómaiaknál. A Venus vulgivaga tulajdonképpen az árvalányhaj növény neve is. Ilyen értelemben választotta az *Árvácska* címet kisregényének Móricz Zsigmond is.

Pista vacsora. Rendezte és megette Az Ujság szerkesztősége
Gajary István tiszteletére
Kézirat gyanánt, 100 számozott példányban
Bp., é. n.

És ő sohse nézi:
Ki dús, ki szegény?
Ki bölcs, ki bolond?
Ki erős, ki vézna?
Ki ép, ki beteg?
Ki szép, ki csúf?
Ám esdő szóra hajolva
S engedve durva parancsnak,
Odanyújtja testét
Akárkinek, kit elébe
Vezérel sorsa...
Hány millió
Kacsint a szemébe,
Tapad ajkaira,
Borul kebelére,
Belevész az ölébe?
Hány milliónak ad szüntelen?
Ad oly pazarul,
Miként a gyermekese istenei:

Adományit tékozolva...
De jaj is minékünk,
Minékünk millióknak,
Kik iszunk a kegyének
Zavaros habú poharából:
Jaj, mert nem adja tiszta szívből,
Csak ingyen
Ölelései kéjét,
De megveszi rajtunk
Miként a gyermekmese ördögei
Fukar-irigyen, százszorosan
A röpke üdvnek az árát!
Arcunk rózsáit mind letarolja,
Hogy véle maga párnázza ki testét...
Telehint kéj bódító virágaival,
Amikben rejtve ott sziszeg a kígyó,
A méetely, mely kimarja velőnket –
Jaj, és azután,
Miként ha bálná
Gonosz rontása bűnét,
Engesztelésül:
Az áldozatnak homlokára
Reácsókolja vad szerelme
Égő,
Piroslón felragyogó jelét:
Venus koronáját...

(é. n. In Szilágyi Géza: Tristia. Budapest, 1896. 14–15.)